

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Lvdovici De Ponte, Societatis Iesv, Meditationvm De Praecipvis Fidei Nostrae Mysteriis

Vitae Ac Passionis D. N. Iesv Christi; B.V. Mariae, & aliquorum Sanctorum

Qvae Mysteria Resvrrrectionis, Apparitionis, & Ascensionis, vsq[ue] ad
Spiritus Sancti Aduentum & Euangelij promulgationem, complectitur

Puente, Luis de la

Coloniae, Anno M.DC.XII.

Introductio coniunctionis cum Deo, quæ finis est viæ Vnitivæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-38195](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-38195)

INTRODVCTIO
DE VNITIONE
CVM DEO, QVAE FI-
NIS EST VIAE VNI-
TIVAE.

EDITATIONES spectantes
ad eos, qui viam ambulant,
quam vocamus VNITI-
VAM, finem & scopum
habent vnitionem cū Deo
Domino nostro: de qua A-
postolus; a qui adhaeret Dō

mino, vnus spiritus est cum eo. Et quamuis adhe-
sio hæc & Vnitio, propriè sit virorum perfe-
ctorum; omnes tamen debent meritò ad eam
aspirare; & in eadem non modicam partem
habent, etiam qui sunt Tyrones. Ad cuius fa-
ciliorem intelligentiam, præmittimus tres
eius esse actus; *Primus* est Vnitionis ipsius in-
tellectus, cuius munus est, Deum intra seip-
sum portare, & in sua memoria illum hospi-
tari, cogitando de eo, & eum vera, propria,
plena, & perfectâ cogitatione ita intelligen-
do, vti ipsemet intellectus imago sit quædam,
& exemplar viuum ipsius Dei, in quem transf-
ormetur; iuxta illud Apostoli: *b nos omnes*
reuelata a facie (non velata sicut Moyses) *gloriã*

1. Cor. 6.

17.

I.

S. Thom. 1.

2. q. 28. a. 1.

¶ 2.

b 2. Cor. 3.

18.

Domini speculantes (sicut in speculo) *in eandē imaginem transformamus à claritate in claritatem, tanquam à Domini spiritu*. Quibus verbis docet nos Apostolus, Meditationem & cōtemplationem rerum Dei gloriosarum, non esse aliud, quā formare intra nos ipsos talem cognitionem, quæ sit viua earum imago, ita vt quidquid Deus gloriosum in se habet, habeam ego intra me ipsum per cognitionē, cōnādo, vt quotidie ea sit distinctior & clarior.

II.

Ex hac cognitione procedit secundus actus Vnitionis, qua ipsa volūtas vnitur, quæ impetu magno, à seipsa egrediens, bonitatem illam amplectitur, quam cognouit; eam amando, in ea sibi complacendo, & optimum, quem poterit, modum optando, ea fruendi. Hæc Vnitionis explicatur supremo illo & primo mandato, *c diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, ex tota anima tua, & de omnibus viribus tuis, & ex omni mente tua*. Quibus verbis præscribitur nobis quidā amor ad eō perfectus & excellens, qui nostras omnes affectiones & desideria secum trahens, transferat in Deum, cum maxima, qua poterimus, intentione & continuatione. Affectus autem, qui ex hac Vnitione oriuntur, & in quibus exercere se oportet eos, qui eam his Meditationibus assequi conantur. Hi sunt: Admiratio maiestatis Dei, eius perfectionū, & operū admirabilium; gaudium ex hoc, quod ipse sit is, qui est, & qui tot in se habeat excellētias, faciatq; res ad eō gloriosas; laudes & gratiarum actiones, ob dona,

c Deut. 6. 5.
d Luc. 10. 27

qu

quæ ab eo promanant; intima desideria eū videnti, possidendi, & vnitum ipsi semper manendi; desideria etiam inflammatissima illum honorandi, illi obediendi, & in rebus omnibus placendi, & vt vniuersi homines eū cognoscant, amēt, & illi seruiant; zelus feruens eius gloriæ, & salutis animarū, adiuncto etiam dolore de offensionibus cōtra ipsum; fiducia de eius bonitate & prouidētia, & eius iustitiæ timor, non abiectus ille & seruilis, e quē perfecta charitas foras mittit, sed filialis & reuerentiæ, qui timet à Deo separari, & aliquid facere, q̄ ipsū offendat, etiā si minimū; & huic affectui adiūgendus est dolor de peccatis, q̄ ab amore procedit: nā vt alibi diximus, superior sãctitatis gradus sēper exercet actus inferioris gradus, quā p̄fectiori modo, q̄ ipse gradus inferior.

Ex hac Vnitione, oritur tertia, quæ est similitudinis in vita & moribus, fundata in perfecta conformitate cum voluntate diuina; dum habetur idē velle & nolle cum ipso Deo, in omnibus rebus siue prosperis siue aduersis: ex quo oritur continuata exercitatio virtutum omnium, quæ pertinent ad perfectionem vitæ Christianæ, quibus supremus ille gradus obtinetur; ad quem exhortatus est nos Christus Dominus noster, cū dixit: *estote vos perfecti, sicut & Pater vester cælestis perfectus est*: Atq; si distinctiùs dixisset, estote puri, misericordes, prudentes, iusti, temperantes, & sancti, sicut Pater vester, qui est in cœlis. Et hac ratione perfectè impletur,

c. 2. Ioan. 4.
18.

Introduc.
totius operis. §. 4.

III.

f. Mat. 5. 48

g 2. Cor. 3.
18.

h Psal. 83. 8

S. Thom. 2.

2. q. 186. a. 1

S. Dionys. de
diuin. no-
min. c. 2.

S. Bonauen.

de 7. Itiner.

aternit. i-

tin. 6.

Gerson 3.

part. tra-

ctat. de

Mystica

Theolog.

S. Bernard.

Serm. 23.

Et 24. in

Cant.

S. Thom. 2

2. q. 45. ar.

3. Et c.

quod Apostolus dixit, quod *g reuelata facie
gloriam Domini specularantes, in eandem imagi-
nem transformamur*, accipientes intra nostrū
spiritū, ipsius Dei virtutes, quibus efficimur
similes gloriosæ ipsius diuinitati, *transseunt
à claritate in claritatem*, hoc est à claritate
cognitionis, ad claritatem affectus; & ab hac
claritate ad claritatem virtutum, *h eunt de
virtute in virtutem, donec videatur clarè Deus
Deorum in Sion.*

Ex dictis efficitur: vitam contemplatiuam,
cū est perfecta, complecti hos tres modos
Vnitionis, qui germanitatis quodam vinculo
ita connectuntur, vt alter alterum plurimum
iuuet. Cognitio enim Dei, amorem eius adiu-
uat; & hic, imitationem eius virtutum: amor
autem & imitatio plurimum perficiunt ip-
sam cognitionem. Duo enim (dicunt com-
muniter Magistri spiritūs) sunt modi Deum
cognoscendi, *Alter est speculatiuus*, qui oritur
ex naturali lumine nostri intellectus, lumine
fidei illustrati; qui postea ratiocinatione &
Meditatione, ascendit ad contemplandā Dei
gloriam & excellentias, ex ijs, quæ videt in
creaturis, aut quæ scripturis diuinis sunt re-
uelata, quæ sunt tanquā duo specula, siue spe-
culæ, ad cognoscendum in hac vita Deū. *Alter
modus cognoscendi Deum est practicus & ex-
perientia*, procedens à summo dono Spiritus
S. qui dicitur sapientia, siue sapida Dei sciētia,
qui (vt §. 1. Introduct. part. 4. insinuare coepi-
mus) fundatur in admirandis experiētijs,

quas

quas in animabus nostris sentimus, ex illu-
 strationibus cœlestibus, & affectibus, ac sua-
 uitate charitatis & amoris Dei: de qua cogni-
 tione dixit Dauid, *i gustate & videte, quàm* i *Psal. 33. 9.*
suauius est Dominus: atque si diceret: experien-
 tia delibate Dei suauitatem, & eius admiran-
 dos effectus; hac enim ratione, ad eius visionē
 peruenietis, sicut hic videri potest. Et Apost.
 suadet esse *k radicos & fundatos in charita-* k *Ephes. 3.*
te, & iucundissimis eius exercitijs, *vt possimus* 17.
comprehendere, hoc est palpare, & ipsa experi-
 entia sentire *cum omnibus sanctis,* magna
 Dei; & *quæ sit latitudo charitatis eius, & lon-*
gitudō æternitatis, & sublimitas diuini ip-
sius esse, & profundum sapientiæ eius; scire
etiam supereminentem charitatem Christi, quæ
 exsuperat omnem cognitionem, quæ humana
 scientia potest obtineri. Cuius altissimæ co-
 gnitionis virtute, replebimur plenitudine
 Dei, transformati in ipsum per Vnitionē per-
 fectam: nam vt sapiens cum Deo colloquens,
 dixit, *l nosse te consummata iustitia est; & scire* l *Sap. 15. 3.*
iustitiã & virtutem tuam, radix est immorta-
litatis. vita enim immortalis & æterna proce-
 dit, vt dictum est, ex æterni Dei cognitione,
 amore, & imitatione virtutum: adeo vt, *m qui*
Deum non diligit (teste S. Ioan.) *nec noscat eū,* m *1. Ioan. 4. 8*
quoniam Deus charitas est: charitas autem in-
 creata non cognoscitur perfectè, nisi experiē-
 tia actuum & affectuum charitatis creatæ: sic
 ut nunquam mellis viniq̄e dulcedo, & effi-
 cacitas benè cognoscitur nisi prius delibe-

S. Thom. 2. 2. q. 9. a. ad. 2. n Rom. 12. 2. tur & gustetur. Et ob hanc causam dixit S. Thomas: licitum esse desiderare, Deum hac ratione cognoscere, & experiri eius bonitatē, & n voluntatem bonam, beneplacentem, & perfectam, ne vel in puncto ab ea deflectamus.

Ex dictis satis cognoscitur finis principalis Meditationum 5. huius & 6. partis, quæ ad primam Dei cognitionem diriguntur, vt secundā assequamur, & fruamur Vnitione infinitæ eius bonitatis & voluntatis, sicut est iam declaratum. Et quamuis ita res habeat, quod contemplatio & vnitio prædicta pro scopo principali habeant ipsam diuinitatem, & perfectiones Dei, cum quo fit vnus spiritus; respicit nihilominus etiam ipsius Dei incarnati humanitatem, & clarissima eius opera ac virtutes, in quibus elucet ipsius diuinitatis excellentiæ: nam (vt S. Ioan. dicit) o vita æterna non est solum Deum verum & viuum cognoscere, sed etiā quem ille misit IESVM Christum, mundi Saluatorem. Et qui sacratissimæ humanitatis mysteria, ab ipsa contemplatione voluerit semper excludere; excludetur & ipse, à percipiendis fructibus & deliciis æternæ vitæ: ita enim ipse Christus Dominus dixit; p ego sum ostium, per me si quis introierit, saluabitur: & ingredietur & egredietur, & pascua inueniet; quod est dicere, ego quā homo, sum ostium, per quod quis ingreditur ad Deum; qui itaque per me ingredietur, viua fide credens in me, & in Patrem meum salutem, & vitā æternam consequetur: ingredietur, & egredietur, progrediens à cō-

fide.

sideratione mysteriorum humanitatis meæ,
 vsque ad altissima diuinitatis meæ secreta; &
 ab his reuertetur ad illa; & in omnibus, inue-
 nient spiritualia deuotionis pascua, pro anima
 sua. Et quoniam vita Christi Domini nostri,
 duas partes complectitur; alteram mortalem
 & patibilem, de qua hactenus egimus; alterã
 immortalem & impatibilem, postquam re-
 surrexit, quam nunc viuit, & in qua excellen-
 ter resplendent gloriosissimæ eius diuinita-
 tatis excellentiæ: *quam* (vt ait Apost.) *et si cru-*
cifixus est ex infirmitate hominis, sed viuit ex
virtute Dei. Hinc est quod Meditationes glo-
 rificatæ huius vitæ Christi Domini nostri (de
 quibus in quinta hac parte agitur) pertineant
 præcipuè ad perfectos, qui iam reliquas per-
 tranfierunt, quorum nomine dixit idẽ Apost.
et si cognouimus secundum carnem Christũ: sed
nunc iam non sic nouimus: atq; si diceret (vt ex-
 plicat S. Thomas) et si hactenus cognouimus
 Christum in carne mortali, & subiectum car-
 nis nostræ miserijs, illumque amabamus a-
 more quodam, cui aliqua affectio carnis ad-
 miscebatur; sed nunc iam non sic nouimus,
 nec hoc modo amamus, sed contemplamur
 illum in carne immortali & glorificata, & a-
 mamus amore puro, & ab omni carnis &
 sanguinis sapore purgato. Quod ap-
 parebit in praxi sequentium
 Meditationum.

(::)

1. Cor. 13.

4.

2. Cor. 5.

16.

Lectio 4.